

A FURT SE JEDE! - V.

Čtvrtek, 10 duben 2008

Protože Miami se nachází na východní výspě Floridy, a ta je zase úplně nejvýchodnějším státem USA, nezbylo, než se dát na Západ. Vydaly jsme se tedy pěšou na západ. Zrovna v té době byl úplně nepamatovatelný, kdyby úplně nad mořem nebyl tak úchvatný. Chvillemi jsem měla pocit, že mi ten měsíc každou chvíli spadne na hlavu.

Potkaly jsme spoustu příjemných policajtů, kteří měli ovšem jednu úchytku - obvykle nás vzbudili uprostřed, což znamenalo Aminku snažící se prokousat sklem v okně, aby dotyčného poučila, kdo je tady pánem, poté mne, jak se snažím z toho okna servat, pak vylézt ze spacáku, obout si boty, vylézt z auta a gestikulací vysvětlit, že nás nikdo nezamordoval, ani mi není nepříjemné, že se prostě jenom potěbujeme vyspat. Začaly jsme prázdné kempy (takže zadarmo) s tekoucí vodou a čistými záchody, viděly jsme západy a východy slunce nad jezery, kaňony, lesy i pouště, a jsme konečně dorazily do Kalifornie.

U samotný jezd hranice mezi Arizonou a Kalifornií si nezadal s grotami tam totiž jakési "kontrolní stanice". Dobrá, vichni na dálnici zpomalili a rozjízďali se ke mě budkám, tam se jejich uniformovaní "kdovíkdo" cosi zeptali a řekli se zase rozjízďali dál po té samé dálnici. Jednoduché.

Dojela jsem k onomu uniformovanému, Aminka se jako obvykle rozešla ze zadní sedadky a já zaslechla jenom "fruit? vegetable?" tak jsem zdvořile odvětila, že "Ne, děkuju" a jenom jsem se divila, proč ten pán za mnou má nitbarvy v obličeji - z opálené do červené a potom kapku do rudé... Nakonec se ovládl, mávl rukou a zařekl "Go!"

Tak jsem se pochválila, jak mi to přikně jde a začala se zpátky na dálnici a o moou pozdě se dozvěděla, že on mi žádné ovoce nebo zeleninu nenabízel, naopak, že se mě ptal, jestli něco nepřivážím, protože v Kalifornii se jen tak něco přivézt nesmí... Našla jsem si na mapě, že když začnu na stejné dálnici, dovede mě k moři - a taky dovedla. A tak jsme dojely až k Pacifiku, který má přímé jméno. V porovnání s Atlantikem je opravdu klidný, vypadá skoro jako taková nekonečná louže, jenomže - je studený. Na koupání to teda rozhodně nebylo, Amina tam sice párkrát zabíhla, ale pak se i ona s radostí natáhla na vyhřátý písek.

Takže Státy jsme projely - a co teď? Co kdybychom zkusily Mexiko? Dorazily jsme do Tijuany na hranici s Mexikem a začala další groteska - mexický celník se se mnou snažil komunikovat a rozmluvit mi moji návštěvu v Mexiku, že to tam není bezpečné. Pořád jenom mával rukama, něco drmolil mexickou angličtinou rychlostí kulometu a opakoval "No comprende? No comprende?"

Jenže jako oběma republiky jsem nepotřebovala vízum, takže nebyl legální doprovod, proč mě nepustit, jenom obavy tohoto tatíka v uniformě. A tak to nakonec vzdal - a my se ocitly v jiném světě. Z našaně, šišounké a bezpečné Kalifornie jsme byly rázem o sto let zpátky - ve špinavých ulicích plných toulavých prašivých psů, dítí batolících se v prachu nedlážděných silnic - a neuvěřitelně přátelských lidí. Projely jsme přístavu plného ruchu a mamutích lodí, jenže kvůli všem těm volným ložným psům s olýsalou srstí a evidentně nemocným, jsem raději ani Aminu nepustila z auta; ráda se pere a to by taky mohla být její poslední rvačka.

A tak jsme nakonec na mexické straně hranic strávily jenom jednu noc (v motelu, asi za pár amerických dolarů, bez teplé vody, s holými stěnami, zato úzkostlivě čistém) a druhý den jsme se vydaly podél hranice na východ s tím, že se v Mexicali nebo v Yumě vrátíme do Států... Vede tam podél hranice jenom jedna jediná silnice - a na té jsem poprvé narazila na mexickou specialitu, "check station", kontrolní stanici plnou vojáků. Ty jsou rozsety podél snad všech silnic. Asi to má něco společného s mexickou historií plnou převratů a revolucí. Jenom jednou jsem do té stanice neodbočila - a hned jsem slyšela stělnu ze samopalu... Českymu